INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„INCONSTANȚA RĂMÎNE, DIN PĂCATE, O LEGE ÎN FOTBALUL NOSTRU“

RUDOLF COTORMANI

● NU VREAU SĂ FAC O PLEDOARIE PENTRU FOTBALUL VREMII MELE !...

● BARATKI A FOST UN JUCĂTOR DE TALIE MONDIALĂ.

● ÎMI PLACE DUMITRU, DAR NU JOACĂ DEOCAMDATĂ CU FURIA PE CARE AR IMPUNE-O CALITĂȚILE LUI.

● DOBRIN A ADUNAT PARCĂ TOATE CALITĂȚILE ȘI DEFECTELE FOTBALULUI NOSTRU.

● ÎNAINTE DE TOATE TREBUIE SĂ REABILITĂM JOCUL ADEVĂRAT !...

Poate că pentru cititorii foarte tineri, numele lui **Rudolf Cotormani** nu spune aproape nimic. Pentru cei „între două vîrste“, acest nume se leagă de o frumoasă legendă, în care totul plutește, în lipsa unor date exacte. În sfîrșit, pentru spectatorii deceniului al IV-lea, Rudolf Cotormani nu este decît „fachirul“ adică centrul half al echipei naționale și al Ripensiei.

Cotormani a debutat în echipa națională în anul 1932, la Linz, împotriva Austriei. A fost un debut fericit. În chiar primul minut de joc, tînărul centru half și-a văzut atacul deschizînd scorul, care avea să și pecetluiască, de altfel, victoria. De atunci, Cotormani a jucat — e adevărat, cu intermitențe — pînă în anul 1938, cînd și-a încheiat cariera internațională cu un nou rezultat bun, la Belgrad (1—1 cu Iugoslavia). Dacă amintim că pe parcursul celor șase ani Cotormani a figurat în echipa care a învins Iugoslavia la București, în cadrul Balcaniadei 1933 (5—0), și a participat la jocurile preliminare, plus cel cu Cehoslovacia, în turneul final al C.M. 1934, avem în fată schița celui care a fost „fachirul“ perioadei antebelice.

— Aveți în urmă, meștere Cotormani, o mare carieră sportivă. Vorbiți-ne puțin despre acele vremuri de demult.

— Nu sînt vremuri de demult. Totul e limpede, de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Îmi amintesc, de pildă, de un frumos voiaj în Olanda, în anul 1933, pentru un lung turneu. Copiii de astăzi ar putea să rîdă aflînd că „acel frumos voiaj“ a început cu o călătorie în ultima clasă a trenului, o călătorie pe bănci de lemn, care a durat trei nopți și două zile. Dar, credeți-mă, acea călătorie îngrozitoare — dacă o privești doar cu ochii oboselii — a fost unul dintre momentele cele mai frumoase ale vieții mele de fotbalist. Îmi aduc aminte, am ajuns pe la 10 dimineața și am aflat că seara, în nocturnă, întîlnim selecționata orașului Haga, un fel de reprezentativă a Olandei. Cînd am aflat că jucăm în aceeași seară, am încercat să dormim imediat, dar a fost în zadar. Am apărut pe teren aproape amețiți. Am rezistat o repriză (1—1), dar, după pauză, a început „furtuna“ și meciul l-am pierdut cu 2—7. Mă gîndesc acum că Milan, acum cîteva zile, o fi călătorit vreo trei nopți și două zile, ca să piardă cu 6—0.

— Ce s-a întîmplat după această primă înfrîngere ?

— Turneul și-a continuat itinerariul. Peste două zile aveam să jucăm cu Ajax, care, ca și astăzi, era o echipă mai puternică decît națională Olandei. Noi, însă, am apucat să dormim două nopți, și astfel Ripensia a reușit un 3—3 cu Ajax, adică un rezultat care nu prea se ține minte, dar care a însemnat foarte mult pentru fotbalul nostru. (Să ne amintim că, în 1924, națională a încasat un 6—0 în fața Olandei, la Paris). Am amintit asta ca să fixăm puțin valoarea Ripensiei, despre care se știe cîte ceva, dar nu prea exact). **După jocul cu Ajax au urmat alte meciuri în compania echipelor mai slabe, dar tot din prima ligă, adică exact cum este și astăzi. Îmi aduc aminte că am bătut echipa Haarlem-ului cu 4—0. În celelalte meciuri, scorurile au fost aproximativ de aceleași proporții.**

— Ce impresie v-a lăsat Olanda ?

— O țară frumoasă. Ca și astăzi, — Olanda avea o formidabilă bază sportivă. Echipele pe care le-am vizitat aveau cîte 7—8 terenuri de antrenament, cele mai multe gazonate, deși sînt 40 de ani de atunci. Cu toate acestea, Ripensia a făcut o figură foarte frumoasă. A fost un turneu reușit... Am avut timp să umblăm prin muzee. Am avut timp să privim marea. Țin minte, ca și astăzi, marea era fosforescentă, vremea era călduță. Dobay cucerise, ca mai întotdeauna, o fată frumoasă, și se plimba pe plajă. Fata își lăsase bicicleta sprijinită de un copac. Ca să ne distrăm, i-am ascuns-o. Cînd s-au întors cei doi, fata n-a părut deloc îngrijorată. Doar ne-a zîmbit. „Știu că mi-ați ascuns bicicleta“. Da, a fost tare frumos turneul în Olanda.

— Spune-ți-ne ceva despre campionatul mondial din 1934...

— În preliminarii, am făcut un 2—2 cu Elveția. Meciul ar fi putut fi cîștigat cu 3 sau 4—0, deși Elveția avea vreo trei jucători (printre care Minelli), care jucaseră în selecționata Europei. Noi ne-am distrat un pic, după 2—0 pentru noi. Baratki, care debuta în echipa națională, a vrut să arate elvețienilor tot ce știe. Și cînd vrei să arăți, cu tot dinadinsul, tot ce știi, reușești mai puțin, deoarece păcatul trufiei nu iartă în fotbal... Apoi am învins Iugoslavia, la București, cu 2—1. Astfel ne-am calificat pentru turneul final din Italia, unde aveam să pierdem, în fața Cehoslovaciei, cu 1—2, după un meci foarte bun, conducînd cu 1—0 în min. 60. În acel joc s-a comis o mare greșeală. Bindea, accidentat, a fost pus să joace în această stare și rezultatul n-a putut să fie decît acesta. De atunci și pînă astăzi, urmăresc mereu situațiile asemănătoare. (Ungaria a pierdut campionatul mondial, la Berna, din același motive, jucînd cu Pușcaș accidentat). În orice caz, jocul nostru de la Triest a fost apreciat. Din păcate, formula de disputare a turneului final prevedea eliminarea după prima înfrîngere. Și astfel, a trebuit să părăsim competiția, o competiție în care nepoții noștri de la Guadalajara au putut merge înainte, deși au pierdut și ei primul meci, cel cu Anglia.

— Pentru că ați adus vorba de nepoți, o întrebare cheie : cînd a fost fotbalul nostru mai bun ?

— Eu nu vreau să fac o pledoarie pentru fotbalul vremii mele. Dar, nu pot să omit faptul că în perioada aceea cele mai puternice naționale din lume erau cele de prin apropierea noastră. Mă gîndesc la Austria, la Cehoslovacia, Ungaria și, în primul rînd, Italia. Asta era tot fotbalul lumii, știut fiind faptul că Anglia nu prea juca pe continent. Noi ne-am bătut cu tot ce avea lumea mai bun, adică am jucat cu echipele naționale și de club care reprezentau elita lumii. Trebuie să mărturisesc, însă, că cele patru echipe pomenite au fost cam întotdeauna un pic mai bune decît noi. Între cele patru „mari puteri“ — să le zicem așa — ale fotbalului mondial 1930—1938, Italia se ridica deasupra, printr-un plus de viteză. Vreau să adaug, însă, admirația mea deosebită pentru fotbalul cehoslovac din acea vreme.

— De ce credeți că nu s-a obținut, atunci, mai mult ?

— Fotbalul n-a fost, cel puțin în vremea mea, o treabă luată în serios. Îmi aduc aminte, după un foarte frumos 3—1 cu Ferencvaros, la București, ne-am dus la Sinaia, să ne odihnim. Dar a fost o odihnă nu prea sportivă, și astfel, după numai cîteva zile, am pierdut absolut inexplicabil cu Admira, la București. Această inconstanță, destul de rară în cazul Ripensiei, a fost și rămîne din păcate, un fel de lege în fotbalul nostru. Cred că numai prin eliminarea cauzelor inconstanței, adică a boemei fotbalistice, vom putea aspira și noi la mai mult.

— Ați avut în față adversari de mare clasă.

— Cred că i-am întîlnit pe cei mai mari centri înaintași ai istoriei fotbalului. Mă gîndesc la Sarosi, Sindelar, Bican. Dar nici ai noștri nu erau jucători de lepădat ! Baratki a fost un fotbalist de talie mondială. Și ce mîndru sînt cînd mă gîndesc că, într-o după amiază, pe Giulești, în timpul unui meci Rapid — Ripensia, cînd avem mingea la picior, iar în fața mea se aflau Baratki și Auer, l-am auzit pe cel de-al doilea spunînd : „Atacă-l tu !“ Era în această „pasare de sarcină“ un mare compliment la adresa centrului half Cotormani. Dar pentru că a venit vorba de jucători mari, nu pot să-i uit pe coechipierii mei Bindea și Dobay. Într-o zi, la Budapesta, Ripensia a reușit un 3—3 cu Combinata Ferencvaros — Hungaria, care era, de fapt, națională Ungariei. A doua zi am citit într-un ziar maghiar următoarea frază : „Dacă Bindea juca la noi, împotriva Italiei, la Paris, astăzi eram campioni mondiali“. (Era vorba de finala de la Paris a campionatului mondial între Italia și Ungaria, cîștigată de prima echipă cu 4—2).

— Ce puteți spune despre jucătorii de astăzi ? Aveți vreun idol ?

— Pînă anul trecut, idolul meu a fost feciorul meu care joacă la Jiul. Ce vreți, tatăl rămîne tată. Îmi place Dumitru, dar nu joacă deocamdată cu furia pe care ar impune-o calitățile lui. Uneori se complică în mărunțișuri. Încearcă să se și răzbune. Seamănă mult cu Petschovschi. Trebuie să facă, însă, mai mult. Îmi place și Dinu. Îmi place că joacă la fel, indiferent de scor. Asta este lucrul care a lipsit cel mai mult fotbalului românesc. Duritatea asta indiferent de situație, care face ca echipa să nu tremure.

— Ce ziceți de Dobrin ?

— Poet. Îi place prea mult fotbalul. Cînd îl văd pe Dobrin astăzi, mă gîndesc la Baratki, cel de acum 41 de ani, de la Berna. Dobrin a adunat parcă toate calitățile și defectele fotbalului nostru.

— Dar despre cei noi ? Să zicem, Marcu...

— Bun băiat. Vitează mare. Totul pornește de la această calitate. Din păcate, nu joacă colectiv. Și dacă nu reușești să ajungi la concluzia că fotbalul e un joc colectiv, coechipierii se plictisesc de tine și te lasă.

— Ce credeți că trebuie făcut în fotbalul românesc ?

— Povestea e veche. Sînt multe de făcut. Dar, înainte de toate, trebuie reabilitat jocul. Jocul adevărat. Aud, cu uimire, pe cei tineri, vorbind cu multă seninătate : „Îți spun eu cu precizie că meciul de duminica trecută a fost dat. Nu crezi ? Ei, află de la mine că și cel de acum două duminici a fost cu mîș-maș“. Cînd aud așa ceva, îmi dau seama că e greu să te gîndești serios la progresul fotbalului. Iată de ce trebuie să reabilităm jocul. Jocul adevărat !

Ioan CHIRILĂ

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII

SORȚI, CAPI DE SERIE, CAMPIOANE MONDIALE...

Tragerile la sorți constituie subiectul la ordinea zilei. Normal deci ca pe această temă să se discute mult, cu ardoare, chiar contradictoriu. Iată, printre cei prinși în hora acestor înfocați ai fotbalului se numără și ION NEACȘU din Pitești. **„Am așteptat cu legitimă curiozitate — ne scrie el — să văd care va fi componența celor patru grupe ale turneului final al C.M. Două din aceste grupe — a treia și a patra — sînt foarte puternice și probabil că echipele ce se vor califica mai departe nu vor putea fi cunoscute decît după disputarea ultimelor meciuri. N-am înțeles însă care au fost echipele cap de serie și ce motive au stat la baza alegerii lor ca favorite ! În ceea ce mă privește, eu cred că R.F. Germania va intra în posesia titlului suprem, pe care nu știu dacă l-a mai cîștigat vreodată...“**

— Așa cum s-a procedat și la celelalte turnee finale ale C.M., tragerile la sorți au fost dirijate. Capi de serie au fost : R.F. Germania — campioana Europei, Brazilia — campioana ediției trecute, Uruguay — de două ori cîștigătoare a titlului, participantă la aproape toate turneele finale, Italia — finalista El Mundial-lui, și ea de două ori campioană mondială. Primul dintre acești capi de serie, echipa țării gazdă, a mai cîștigat o dată titlul de campioană mondială, în 1954, cînd a învins, în finală, cu 3—2, echipa Ungariei, la ediția desfășurată în Elveția.

UNUL DIN „CEI ȘASE“ DESPRE TRICOLORI...

Unul dintre participanții la ancheta noastră, „Trofeul FOTBAL '73“, care a indicat ordinea exactă a celor mai buni cinci fotbaliști români ai anului trecut — JAN T. PUCLICI — ne scrie, afirmînd printre altele : **„Mă bucur mult că am reușit să indic ordinea exactă a primilor cinci jucători. Faptul mi-a întărit sentimentul că, deși acum sînt militar, nu m-am îndepărtat prea mult de fotbal, sportul pe care-l îndrăgesc enorm. Urmăresc, îndeosebi, evoluția echipei noastre naționale. Și chiar dacă sorții de la 16 ianuarie ne vor aduce adversari puternici (și ne-au adus ! — n.n.), tricolorii vor trebui să facă tot posibilul să demonstreze că absența lor de la turneul final al campionatului mondial — 1974 se datorează unui simplu accident. Națională noastră, intinerită — și cu fi consider ca foarte talentați pe noii chemați la lot — trebuie să joace cît mai multe meciuri cu adversari de clasă, de la care să aibă ce învăța...“**

— Indiscutabil, orice echipă NOUĂ, cum este și reprezentativa noastră care pornește acum la drum, are nevoie de cît mai MULTE meciuri internaționale. În numărul trecut al revistei FOTBAL am publicat programul, din 1974, al Cehoslovaciei. Nouă partide vor juca fotbaliștii cehoslovaci. Și cu cine ? Cu Brazilia, U.R.S.S., Ungaria, Polonia, R.D. Germană etc. Numai în luna aprilie va disputa patru meciuri ! Iată un exemplu semnificativ care ar trebui să devină... molipsitor. În încheierea acestui răspuns, care sperăm să vă satisfacă, vă amintim, stimate tov. Puclici, că veți primi abonamentul la revistă, pe un an, începînd cu 1 februarie sau 1 martie a.c. Abonamentul s-a făcut la adresa de pe cuponul cîștigător.

DISCUTATE ! PROPUNERI...

„Pagina a 4-a din revista FOTBAL nr. 394 a fost consacrată dezbaterilor de la consfătuirea cu antrenorii centrelor de copii și juniori. Citind cu atenție cele afirmate de participanții la discuții — ne scrie bucureșteanul ION O. POPESCU — m-am oprit, asupra celor două propuneri făcute de Octavian Ulhman, de la Progresul Brăila, adică : 1. în campionatul de juniori să se acorde 2 puncte la victorie pe teren propriu și 3 puncte la victorie în deplasare ; 2. în caz de egalitate după 80 de minute, departajarea să fie făcută prin lovituri de la 11 m. Găsesc prima dintre propuneri ca foarte bună, pentru că ar stimula jocul ofensiv, răsplătindu-se mai bine efortul celor îndrăzneți și s-ar marca mai multe goluri. A doua propunere, însă, nu este bună, din mai multe motive: prin 11 m ar cîștiga o echipă care, după aspectul jocului, n-ar merita acest lucru, executarea penalty-urilor depinzînd de foarte mulți factori de moment, obiectivi și subiectivi. Or, zic eu, un meci egal arată că echipele au fost de valori apropiate...“.

— Ambele propuneri merită atenția forului nostru de specialitate, între ele existînd o strînsă interdependență. Cu atît mai mult, cu cît, în numeroase locuri din lume, se caută și se încearcă modalități de impulsionarea jocului deschis, spectaculos, ofensiv. Un experiment și în campionatul nostru de juniori n-ar strica nimănui. Dimpotrivă.

● PE SCURT ●

MARIAN CÎRCIUVOIANU (Leordeni-Argeș) : La întrebarea pe care ne-ați adresat-o, găsiți răspuns în pagina a 6-a ;

CONSTANTIN IOAN (Avrig-Sibiu) : 1. Netzer joacă acum la Real Madrid ; 2. U.T.A., Steaua și Rapid au ajuns pînă în sferturile de finală ale competițiilor europene ; 3. Dinu și Dumitrache au cîștigat de cîte două ori fiecare „Trofeul FOTBAL“ acordat celui mai bun fotbalist român